

OPINIE JURIDICĂ

Referitoare la cererea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, dacă instanța învestită prin hotărâre de declinare a competenței poate invoca necompetența materială/funcțională, fără a-și verifica competența materială/funcțională în temeiul dispozițiilor de drept aplicabile, doar cu motivarea că instanța care a declinat competența în favoarea sa nu a invocat excepția necompetenței materiale în termenul prevăzut de dispozițiile art. 131 C. pr. civ., apreciindu-se astfel că această instanță a devenit competentă să soluționeze cauza ca urmare a pronunțării unei încheieri interlocutorii prin care a reținut că este competentă material/funcțional

LEGAL OPINION

Regarding the application for a preliminary ruling to rule out a point of law, if the court seised as a result of decision of decline jurisdiction may invoke material / functional incompetence, without verifying its material / functional competence under the applicable legal provisions, only on the grounds that the court that has declined jurisdiction in favor of another court did not invoke the exception of the material incompetence within the term provided by the provisions of art. 131 C. pr. civ., thus considering that this court has become competent to resolve the case as a result of pronouncing an interlocutory conclusion in which it held that it is materially / functionally competent

*Prof. univ. dr. **Claudia ROȘU****

*Lect. univ. dr. **Florina POPA****

*Lect. univ. dr. **Alin SPERIUSI-VLAD****

*Asist. univ. dr. **Cătălin LUNGĂNAȘU****

Universitatea de Vest din Timișoara

Facultatea de Drept

Abstract

The article analyzes how the material incompetence of the court should be invoked by the court invested with the decision of decline jurisdiction.

Through the new Code of Civil Procedure, the legislature no longer allows the exception of material and territorial incompetence to be invoked until the debates on the substance begin, drastically limiting the time period during which it can be invoked, without the possibility of derogation. In relation to the provisions contained

* claudia.rosu@e-uvt.ro.

* florina.popa@e-uvt.ro.

* alin.speriusi@e-uvt.ro.

* catalin.lunganasu85@e-uvt.ro.

in art. 130 paragraph 2, art. 131 paragraph 1 and art. 132 par. 2 C. pr. civ., the first court seized became competent following the interlocutory conclusion pronounced in terms of general, material and territorial competence, which is why the exception of the material incompetence can no longer be questioned before this court. At the same time, the second court invested (in favor of which the power of resolving the case has declined) has the obligation to verify its own jurisdiction, if it were not so, it would be impossible to ever arise the negative conflict of jurisdiction

Keywords: *appeal in the interest of the law; application for a preliminary ruling to rule out a point of law; admissibility; procedural material incompetence; first trial; decision of decline jurisdiction; interlocutory conclusion.*

Rezumat

Articolul analizează modul în care ar trebui invocată necompetența materială de instanța investită prin hotărârea de declinare a competenței.

Prin noul Cod de procedură civilă, legiuitorul nu mai permite invocarea excepției de necompetență materială și teritorială până la începerea dezbatărilor asupra fondului, limitând drastic perioada de timp în care aceasta poate fi invocată, fără posibilitatea derogării. În raport de dispozițiile cuprinse în art. 130 alin. (2), art. 131 alin. (1) și art. 132 alin. (2) C. pr. civ., prima instanță sesizată a devenit competentă ca urmare a încheierii interlocutorii pronunțate sub aspectul competenței generale, materiale și teritoriale, motiv pentru care excepția necompetenței materiale nu mai poate fi pusă în discuție în fața acestei instanțe. Totodată, a doua instanță investită (în favoarea căreia s-a declinat competența de soluționare a cauzei) are obligația verificării propriei sale competențe, dacă nu ar fi așa, fiind imposibil a se naște vreodată conflictul negativ de competență.

Cuvinte-cheie: *recurs in interesul legii, cerere în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, admisibilitate, necompetență materială procesuală, primul termen de judecată, declinare de competență, încheiere interlocutorie*

I. Cu privire la admisibilitatea sesizării

Curtea de Apel Brașov, prin Colegiul de conducere, a decis sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul competent să soluționeze recursul în interesul legii, prin Hotărârea nr. 51/03.04.2019, pentru a se pronunța asupra unei probleme de drept soluționate diferit de instanțele judecătorești, respectiv: **dacă instanța investită prin hotărâre de declinare a competenței poate invoca necompetența materială/funcțională, fără a-și verifica competența materială/funcțională în temeiul dispozițiilor de drept aplicabile, doar cu motivarea că instanța care a declinat competența în favoarea sa nu a invocat excepția necompetenței materiale în termenul prevăzut de dispozițiile art. 131 C. pr. civ., apreciindu-se astfel că această instanță a devenit competentă să soluționeze**

cauza ca urmare a pronunțării unei încheieri interlocutorii prin care a reținut că este competentă material/funcțional.

Se poate considera că, raportat la prevederile art. 521 alin. (3) și (4) NCPC coroborate cu cele de la art. 518 NCPC, **recursul în interesul legii este inadmisibil**, dat fiind faptul că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție s-a mai pronunțat, asigurând coerența practicii judiciare, pe care instanțele inferioare o cunosc și pe care trebuie să o respecte, astfel încât scopul urmărit de autorul sesizării – de unificare a practicii judiciare – a fost deja atins. Mai precis, recursul în interesul legii ridică două probleme: regimului de invocare a excepției de necompetență materială (excepție de ordine publică) și modalitatea de soluționare a acesteia. Instanța supremă a constatat deja, prin considerentele de la pct. 66 ale Deciziei nr. 28/2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, că aceste două probleme sunt deja soluționate după cum urmează: (1) necompetența materială de ordine publică se poate invoca numai până la un anumit moment procesual și (2) excepția necompetenței materiale se poate invoca numai în fața primei instanțe. Chiar și din jurisprudența anexată sesizării se poate observa că a doua opinie exprimată este împărțită de puține instanțe judecătorești și doar în mod izolat.

Chiar dacă în mod formal condițiile de admisibilitate ale recursului în interesul legii, de la art. 514 și 515 NCPC sunt diferite de cele ale sesizării instanței supreme în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, de la art. 519 NCPC, premisele recursului în interesul legii sunt acelea că o dispoziție legală conține reglementări îndoielnice, lacunare ori neclare, necesar a fi lămurite sub aspectul interpretării [a se vedea pct. 28 din Decizia ÎCCJ nr. 23/2017 din 6 noiembrie 2017 referitoare la examinarea recursului în interesul legii declarat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța referitor la interpretarea și aplicarea art. 480 alin. (3) C. pr. civ.], premisa întâlnindu-se și în cazul sesizării instanței supreme în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, atât timp cât ambele proceduri vizează asigurarea unei practici judiciare unitare, fiind reunite sub Titlul III din NCPC. În plus, ambele proceduri se finalizează printr-o dezlegare dată problemelor de drept judecate care este obligatorie de la data publicării deciziei instanței supreme în Monitorul Oficial al României, Partea I [art. 517 alin. (4) și art. 521 alin. (2) NCPC] până la data modificării, abrogării sau constatării neconstituționalității dispoziției legale care a făcut obiectul interpretării [art. 518 și art. 521 alin. (4) NCPC]. Practic, o decizie pronunțată de instanța supremă în recursul în interesul legii, cum solicită Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov, nu poate fi contrară unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, precum Decizia nr. 28/2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, atât timp cât dispozițiile legale interpretate, în cazul de față art. 131 și art. 132 NCPC, nu au fost modificate, abrogate sau declarate neconstituționale.

Pe de altă parte este necesar a se constata că Înalta Curte de Casație și Justiție este investită, prin promovarea prezentului recurs în interesul legii, cu solicitarea de a statua pe calea interpretării unitare a dispozițiilor care reglementează regimul excepției necompetențe materiale/funcționale în procesul civil, prin coroborarea dispozițiilor art. 131-133 și

ale art. 135 NCPC *care este soluția pe care o va pronunța instanța competentă să soluționeze conflictul negativ de competență și care sunt argumentele în favoarea alegerii uneia dintre instanțele aflate în conflict*. Chiar dacă titularul sesizării, Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov, solicită o dezlegare care privește ceea ce ar putea invoca instanța investită prin hotărârea de declinare a competenței, în realitate soluția instanței supreme din acest recurs în interesul legii privește modalitatea de soluționare a unui conflict negativ de competență, când ambele instanțe aflate în conflict își invocă necompetența materială/funcțională. Astfel că, din această perspectivă, titularul sesizării trebuia să anexeze cererii sale hotărâri definitive prin care instanțele care soluționează conflictul negativ de competență au decis în mod definitiv că instanța investită prin hotărârea de declinare este competentă să soluționeze cauza, argumentând că aceasta nu își poate invoca necompetența materială/funcțională, fără a-și verifica competența materială/funcțională în temeiul dispozițiilor de drept aplicabile, doar cu motivarea că instanța care a declinat competența în favoarea sa nu a invocat excepția necompetenței materiale în termenul prevăzut de dispozițiile art. 131 C. pr. civ. Din sesizarea formulată de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov, nu rezultă că ar fi anexate hotărâri definitive pronunțate de instanțele care au soluționat conflictul negativ de competență, ci cel mult hotărâri ale instanțelor investite prin hotărârea de declinare a competenței.

Pentru a se constata lipsa de unitate a jurisprudenței este necesar ca practica judiciară atașată să se circumscrie obiectului recursului în interesul legii, respectiv să identifice în mod concret dispoziția sau reglementarea ce constituie obiect al sesizării și să conțină, relativ la interpretarea și aplicarea ei, raționamentul pentru care s-a optat pentru o anume dezlegare [în acest sens pct. 31 din Decizia nr. 20/2018 privind examinarea recursului în interesul legii declarat de Avocatul Poporului vizând „interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 26 alin. (1) lit. a)-g), l) și n), art. 27 alin. (1)-(3) și alin. (5) și art. 32 alin. (1) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 50/1991), art. 8 din Legea poliției locale nr. 155/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 155/2010), precum și ale art. 27 din Regulamentul-cadru de organizare și funcționare a poliției locale, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.332/2010”]. În cazul de față, ipoteza concretă din practica judiciară neunitară ar trebui să fie cea a reținerii (sau nu) în cadrul regulatorului a competenței instanței investite prin hotărârea de declinare a competenței, pe motivul că aceasta și-a invocat necompetența materială/funcțională, fără a-și verifica competența materială/funcțională în temeiul dispozițiilor de drept aplicabile, doar cu motivarea că instanța care a declinat competența în favoarea sa nu a invocat excepția necompetenței materiale în termenul prevăzut de dispozițiile art. 131 C. pr. civ. Raportat la modul concret de formulare a sesizării Colegiului de conducere al Curții de Apel Brașov *este irelevant ceea ce poate sau nu invoca instanța investită prin hotărârea de declinare a competenței, importante fiind soluția instanței care soluționează conflictul de competență și argumentele pe care se bazează această soluție*. Aceasta întrucât o sesizare pentru un recurs în interesul legii care implică în mod expres instanța investită prin hotărârea de declinare a competenței se referă implicit și la instanța inițial investită, dar și la instanța care soluționează conflictul de competență (raportat la ipoteza specială invocată de titularul sesizării). În aceste condiții,

cea ce contează este aplicarea dispozițiilor legale referitoare la competența materială/funcțională de către instanța care soluționează conflictul de competență și raționamentul pentru care această instanță a optat pentru o anumite dezlegare. În aceste condiții *nu este îndeplinită condiția referitoare la existența unei probleme de drept soluționate în mod diferit de instanțele judecătorești, prin hotărâri definitive, ce trebuie dovedită prin anexarea la cererea formulată de titularul sesizării a unei jurisprudențe relevante, care trebuie să emane de la instanța care soluționează conflictul de competență.*

Pe de altă parte, în cazul unei interpretări formale a condițiilor de admisibilitate ale recursului în interesul legii de la art. 515 NCPC, raportat la formularea exactă a titularului sesizării, se poate constata că aceste condiții sunt îndeplinite având în vedere că, potrivit art. 514 C. pr. civ., Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov are calitate procesuală să sesizeze instanța supremă pentru a se pronunța asupra problemei de drept care face obiectul sesizării și care a fost soluționat diferit de instanțele judecătorești. Așadar, dacă s-ar trece peste argumentele expuse de noi deja cu privire la chestiunea inadmisibilității, apreciindu-se ca fiind, totuși, întrunite condițiile prevăzute de dispozițiile art. 515 C. pr. civ., argumentat de faptul că „*deși la nivelul Curții de Apel Brașov s-a constatat că instanțele din circumscripția acesteia au soluționat diferit problema supusă analizei, din corespondența administrativă cu celelalte curți de apel, s-a constatat că nu există un punct de vedere unitar cu privire la această chestiune de drept*”, atunci recursul în interesul legii ar urma să fie admis pe fond, pentru considerentele pe care le vom expune în cele ce urmează:

II. Cu privire la obiectul sesizării

Pentru a răspunde la problema supusă recursului în interesul legii, trebuie să pornim de la prevederile care reglementează excepția de necompetență și invocarea excepției. După ce în art. 129 alin. 2 pct. 2 C. pr. civ., legiuitorul a stabilit că necompetența *este de ordine publică în cazul încălcării competenței materiale (s.n.)*, când procesul este de competența unei instanțe de alt grad sau de competența unei alte secții sau altui complet specializat, în art. 130 alin. (2) C. pr. civ. limitează momentul procesual până la care se pot invoca. Astfel, necompetența materială și teritorială de ordine publică trebuie invocate de părți ori de către judecător la primul termen la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii.

Apoi, potrivit art. 131 alin. 1 C. pr. civ., la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii, judecătorul este obligat, din oficiu, să verifice și să stabilească dacă instanța sesizată este competentă general, material și teritorial să judece pricina, consemnând în cuprinsul încheierii de ședință temeiurile de drept pentru care constată competența instanței sesizate. Această încheiere are caracter interlocutoriu.

Față de aceste prevederi legale, considerăm corectă prima opinie jurisprudențială invocată exprimată, care a ajuns la concluzia că necompetența materială poate fi invocată de părți ori de judecător doar în fața primei instanțe, până la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate, în condițiile art. 131 C. pr. civ. Invocarea excepției de necompetență materială, ulterior primului termen de judecată la care părțile sunt legal

cite și pot pune concluzii, nu mai este posibilă, competența materială fiind câștigată în mod definitiv de instanța pe rolul căreia a fost introdusă cererea.

Pentru susținerea acestei interpretări, în opinia noastră, trebuie să avem în vedere și prevederile art. 132 alin. (1) C. pr. civ., care dispun că atunci când în fața instanței de judecată se pune în discuție competența acesteia, din oficiu sau la cererea părților, ea este obligată să stabilească instanța judecătorească competentă ori, dacă este cazul, un alt organ cu activitate jurisdicțională competent.

Soluționarea excepției este determinată în funcție de soluția la care s-a oprit instanța, trecerea la judecarea cauzei, la declinarea de competență sau la respingerea cererii ca inadmisibilă.

Excepția de necompetență materială și teritorială de ordine publică, dacă nu a fost invocată în termenul legal, nu va mai putea fi invocată până la finalul procesului, nici în faza judecării în primă instanță, nici în căile de atac, ceea ce reprezintă o caracteristică a excepțiilor relative. Excepția de necompetență materială și teritorială de ordine publică a dobândit, în acest fel, o natură mixtă, îmbinând trăsăturile specifice excepțiilor absolute și a celor relative.

Prin noul cod, legiuitorul nu mai permite invocarea excepției de necompetență materială și teritorială până la începerea dezbaterilor asupra fondului, limitând drastic perioada de timp în care aceasta poate fi invocată, fără posibilitatea derogării.

În acest sens, menționăm și Decizia nr. 28/2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, care a fost sesizată să se pronunțe asupra următoarelor chestiuni: dacă explicitarea pretențiilor în apel determină schimbarea cadrului procesual sub aspectul obiectului și posibilitatea de a invoca în fața instanței de apel necompetența materială.

Pentru susținerea opiniei noastre, avem în vedere dezlegarea dată celei de-a doua chestiuni. Instanța supremă a respins, ca inadmisibilă, sesizarea privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de interpretare se aplicare a dispozițiilor art. 130 alin. (2) și art. 131 C. pr. civ., în sensul de a se stabili dacă se poate invoca excepția necompetenței materiale în limitele efectului devolutiv al judecării unei cauze, în apel.

Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat asupra acestei chestiuni prin decizia nr. 113/21.01.2013, pronunțată de Secția I civilă – decizie prin care s-a stabilit că necompetența materială, deși este de ordine publică, nu mai poate fi invocată în orice fază a procesului, ci numai în fața primei instanțe, *in limine litis*, iar „art. 159¹ alin. (2) din vechiul C. pr. civ., introdus prin art. I pct. 23 din Legea nr. 202/2010, prevede că necompetența materială și teritorială de ordine publică poate fi invocată de părți ori de către judecător la prima zi de înfățișare în fața primei instanțe, dar nu mai târziu de începerea dezbaterilor asupra fondului. În consecință, necompetența de ordine publică nu mai poate fi invocată direct în apel sau recurs”.

În opinia noastră, instanța investită prin hotărârea de declinare a competenței poate invoca excepția necompetenței materiale/funcționale deoarece termenul stabilit de legiuitor, *primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii*, a expirat în fața primei instanțe sesizate și, chiar dacă ne aflăm în

prezenta unei excepții de ordine publică, legiuitorul nu a mai permis invocarea acestei excepții oricând.

Astfel, în raport de dispozițiile cuprinse în art. 130 alin. (2), art. 131 alin. (1) și art. 132 alin. (2) C. pr. civ., prima instanță sesizată a devenit competentă ca urmare a încheierii interlocutorii pronunțate sub aspectul competenței generale, materiale și teritoriale, motiv pentru care excepția necompetenței materiale nu mai poate fi pusă în discuție în fața acestei instanțe. Dacă totuși se dispune, ulterior momentului procesual reglementat de art. 131 C. pr. civ., declinarea competenței către o altă instanță din considerente privitoare la competența materială sau funcțională, cea de a doua instanță investită este ținută, la rândul său, a face aplicarea dispozițiilor art. 131 C. pr. civ., concluzie la care se ajunge și prin aplicarea ipotezei reglementate de art. 133 pct. 2 C. pr. civ. Dacă a doua instanță investită (în favoarea căreia s-a declinat competența de soluționare a cauzei) nu ar avea obligația verificării propriei sale competențe, prevederile art. 133 pct. 2 C. pr. civ. nu s-ar aplica în nicio situație, fiind imposibil a se naște vreodată conflictul negativ de competență. Or, o asemenea ipoteză este *de plano* exclusă, a doua instanță sesizată având astfel îndatorirea de a-și verifica propria competență potrivit art. 131 alin. (1) C. pr. civ.

Observând că prima instanță sesizată a devenit competentă ca urmare a depășirii momentului procesual menționat de art. 131 C. pr. civ., fiind dată încheierea prevăzută de art. 132 alin. (2) C. pr. civ., în mod corect cea de a doua instanță poate observa că, în privința cauzei civile respective, competența materială și/sau funcțională nu îi mai aparține, fiind deja câștigată de prima instanță. Mai mult, trebuie observat că încheierea interlocutorie pe care a pronunțat-o prima instanță nu poate fi atacată decât odată cu fondul cauzei, de unde rezultă că aceasta devine obligatorie *atât* pentru prima instanță sesizată, *cât și pentru cea de a doua instanță.* Or, invocarea excepției de necompetență materială și/sau funcțională de către a doua instanță sesizată ca urmare a declinării de competență nu reprezintă altceva decât respectarea încheierii interlocutorii pronunțate de prima instanță, fără a mai fi necesare alte verificări. **Drept urmare, admiterea excepției de necompetență materială/funcțională a celei de a doua instanțe sesizate se poate dispune exclusiv în raport de încheierea interlocutorie a instanței mai întâi investite cu soluționarea cauzei.**

Pe de altă parte, nu aderăm la argumentele celei de a doua opinii din următoarele motive: cea de a doua instanță, odată investită ca urmare a soluției de declinare a competenței cu depășirea momentului procesual prevăzut de art. 131 C. pr. civ. nu efectuează un control jurisdicțional al încheierii respective, nici a hotărârii de declinare de competență. În primul rând, cea din urmă instanță investită procedează la verificarea propriei sale competențe, fiind o îndatorire care i se aplică în mod corespunzător. Mai mult, fiind în prezența unei declinări de competență, iar nu a unui regulator de competență, dispozițiile art. 135 alin. (4) C. pr. civ. nu se aplică, sens în care cea de a doua instanță investită nu este ținută de hotărârea inițială de declinare a competenței. În acest sens sunt tocmai dispozițiile art. 133 pct. 2 C. pr. civ. deoarece și instanțele investite ulterior ca urmare a declinării de competență au, la rândul lor, posibilitatea de a dispune declinarea de competență, de unde rezultă că hotărârea inițială de dezinvestire a primei instanțe sesizate nu reprezintă o stabilire definitivă a competenței în favoarea instanței căreia i se declină cauza civilă.

Mai mult, cea de a doua instanță nu se substituie instanței superioare comune și nu procedează conform art. 135 C. pr. civ. deoarece nu verifică legalitatea sau temeinicia hotărârii de declinare a competenței dispuse de prima instanță și nici nu impune acesteia, printr-o hotărâre definitivă, competența de soluționare a cauzei. Cea de a doua instanță doar constată că, în privința respectivei cauze civile, potrivit art. 132 alin. (2) C. pr. civ., o altă instanță, mai întâi sesizată, a dobândit competența de soluționare a dosarului, motiv pentru care, cu privire la aceeași cauză civilă, instanța ulterior sesizată a pierdut competența materială și/sau funcțională tocmai în considerarea încheierii interlocutorii pronunțate de prima instanță sesizată. Ca atare, singura soluție pe care o poate pronunța cea din urmă instanță sesizată, cu aplicarea obligatorie a dispozițiilor art. 131 C. pr. civ., este aceea de declinare a competenței.

Nu în ultimul rând, trebuie reținut că art. 132 alin. (3) C. pr. civ. impune instanței care admite excepția de necompetență de a determina instanța căreia îi va trimite dosarul, considerând că aceasta este competentă a soluționa cauza. Or, aceasta înseamnă că instanța care admite excepția este ținută a realiza o minimă analiză tocmai pentru a identifica instanța pe care o apreciază competentă. Drept urmare, verificându-și propria competență, cea de a doua instanță sesizată trebuie să se raporteze și la încheierea interlocutorie a primei instanțe investite și astfel să determine această instanță ca fiind competentă. De altfel, în toate cazurile în care este admisă o excepție de necompetență materială/funcțională, instanța se raportează la specificul cauzei tocmai pentru a determina instanța cu privire la care apreciază că este competentă a soluționa dosarul. Singura particularitate în problema ce formează obiectul analizei de față este aceea că, spre deosebire de alte situații, elementul de referință este tocmai încheierea interlocutorie a primei instanței investite. Raportându-se la acest aspect esențial, a doua instanță investită nu are posibilitatea de a constata propria sa competență deoarece aceasta a fost deja câștigată de prima instanță.

În schimb, contrar celei de a doua opinii exprimate, noi nu considerăm că instanța din urmă sesizată s-ar poziționa, în fapt, ca o instanță de control judiciar în condițiile în care doar își verifică propria competență și, cu această ocazie, se raportează și la încheierea interlocutorie a primei instanțe investite. Ulterior, stabilirea în mod definitiv a instanței care va soluționa respectiva cauză nu este atributul celei de a doua instanțe sesizate, ci al instanței superioare comune care va pronunța o hotărâre definitivă prin care va lămuri aspectul privitor la competență. A doua opinie exprimată nu credem că reflectă spiritul dispozițiilor cuprinse în art. 131-135 C. pr. civ. deoarece nu ar permite, teoretic, nicio verificare de competență din partea instanței din urmă sesizate, excluzând astfel *de plano* posibilitatea ivirii unui conflict negativ de competență, deși legiuitorul îl reglementează expres tocmai în scopul producerii de consecințe juridice. Mai mult, se omite faptul că hotărârea celei de a doua instanțe de declinare a competenței nu produce consecințele prevăzute de art. 135 alin. (4) C. pr. civ. și nu leagă instanța în favoarea căreia cauza este din nou declinată (în ipoteza de față, instanța investită inițial), ci doar se declină dosarul și se constată conflictul negativ de competență. Ca atare, **nu se poate considera că instanța din urmă sesizată și-ar aroga competențe pe care legea nu i le atribuie, ba dimpotrivă, procedând astfel, noi considerăm că a doua instanță este cea care respectă dispozițiile**

procesuale și, constatând ivit conflictul negativ de competență, oferă instanței superioare comune posibilitatea restabilirii legalității sub aspectul determinării instanței competente material și/sau funcțional, adică tocmai instanța inițial investită.

În concluzie, susținem admiterea sesizării și interpretării în favoarea primei opinii exprimate.

Prof. univ. dr. Claudia Roșu
Lect. univ. dr. Florina Popa
Lect. univ. dr. Alin Speriusi-Vlad
Drd. Cătălin Lungănașu

Soluția Înaltei Curți de Casație și Justiție: Instanța supremă a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov și, în consecință, a stabilit că în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 131 C. pr. civ., instanța investită prin hotărârea de declinare a competenței poate invoca necompetența materială procesuală dacă instanța care și-a declinat competența în favoarea sa nu a invocat excepția de necompetență în termenul legal, indiferent dacă această din urmă instanță se declarase sau nu competentă prin încheiere interlocutorie pronunțată potrivit prevederilor art. 131 alin. (1) C. pr. civ. Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (4) C. pr. civ. Pronunțată în ședință publică din 11 noiembrie 2019.

